

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 269/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. K., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 354/2009-193, 5 Co 355/2009 z 22. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2010 faxom doručená a následne podaním doručeným 21. júna 2010 písomne doplnená sťažnosť Ing. M. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 354/2009-193, 5 Co 355/2009 z 22. marca 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

„Železnice Slovenskej republiky ako navrhovateľ podal na Okresnom súde Košice I žalobu proti žalovanému Ing. M. K. (sťažovateľ), ktorou sa domáhali zaplataenia nedoplatku na nájomnom v celkovej výške 14.534.- Sk...

Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe rozhodnutia o pridelení bytu... zápisnice o prevzatí bytu... bol odporcovi prenechaný do užívania 3-izbový byt... v K. Odporca bol povinný platiť nájomné a úhradu za plnenia poskytované v súvislosti s užívaním bytu podľa predpisu nájomného, čo však riadne a včas neplnil. Od 1. 1. 2001 do 31. 11. 2005 vznikol odporcovi nedoplatok vo výške 14.534,-Sk. Odporca bol na vzniknutý nedoplatok navrhovateľom upozornený listom zo dňa 7. 2. 2005. Odporca ani napriek upozorneniu dlžnú sumu neuhradil a naďalej neplatí riadne ani bežné nájomné a úhradu za plnenia poskytované v súvislosti s užívaním bytu.

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 12C/124/2006-163... zo dňa 31. 10. 2008 rozhodol, že odporca je povinný... zaplatiť navrhovateľovi 14.534,- Sk a poplatok z omeškania... a nahradiť trovy konania...

Svoje rozhodnutie... okrem iného odôvodnil... tým, že súdny znalec vo svojom posudku uviedol, že navrhovateľ pri výpočte nájmu za byt, resp. pri výpočte mesačného zálohového prepisu platieb...používal správny metodický postup v súlade správnymi predpismi a správne vypočítal mesačné zálohové predpisy platieb za obdobie... Z predložených kariet odporcu... mal súd preukázané, že odporca dlhuje navrhovateľovi za nájom a za služby spojené s užívaním bytu celkovú sumu 14.534.- Sk.

V zákonom ustanovenej lehote podal odporca proti rozsudku Okresného súdu Košice I... odvolanie, v ktorom namietal že samotná kvalita bytu s prihliadnutím na vek a opotrebovanie, nízko izolačné prevedenie nedosahuje maximálne parametre a navrhovateľ porušil zákony SR. Uviedol že ciele a filozofia tvorcov zákona č. 18/96 Z. z. o cenách, sledovali spravodlivé ocenenie tovarov a prác vo všetkých sférach občianskej činnosti. Navrhovateľ podľa odporcu ignoroval zákon č. 18/1996 Z. z. ako aj vyhlášku

Ministerstva financií SR 87/1996 Z. z., ktoré predpisy platia od 1. 4. 1996 a vzťahujú sa na výpočet nájomného s povinnosťou túto cenu stanoviť podľa presných ekonomických výpočtov.

Krajský súd Košice rozsudkom sp. zn. 5Co/354/2009-193... Co/355/2009 zo dňa 22. 3. 2010 rozsudok Okresného súdu... ako vecne správny potvrdil.“

Podľa sťažovateľa sa „Okresný súd Košice I ako aj Krajský súd Košice pri svojom rozhodovaní sa napriek vznesenej námietke o porušení zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov a vyhláske Ministerstva financií SR 87/1996 Z. z., sa uvedenými právnymi predpismi vôbec nezaoberal a pri svojom rozhodovaní vychádzal len zo znaleckého posudku vypracovaného podľa Výnosu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR z 22. 12. 2003 č. V-1/2003, Opatrenia Ministerstva financií SR z 28. 1. 2003 č. R-1/2003, Opatrenia Ministerstva financií SR z 21. 12. 1999 č. R-11/99, Zmeny nájomného v bytoch - kom. k vyhl. Federálneho ministerstva financií, Ministerstva financií ČR a Ministerstva financií SR č. 15/1992, Nariadenia č. 35/2004 generálneho riaditeľa Železníc SR. Uvedené normy predstavujú predovšetkým reguláciu cien nájmu bytov stanovením maximálnej ceny nájmu bytu. V žiadnom zo svojich ustanovení neupravujú stanovenie ceny nájmu bytu, táto musí vychádzať zo zásad ustanovených zákonom č. 18/1996 Z. z. o cenách a citovanou vyhláškou v znení neskorších predpisov pri rešpektovaní maximálnej ceny nájmu bytu.“

Sťažovateľ následne poukazuje na podľa jeho názoru relevantné ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenách“) a vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 87/1996 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách (ďalej len „vykonávacia vyhláška“):

„Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, zákon upravuje pravidlá dohodovania, uplatňovania, regulácie a kontroly cien výrobkov, výkonov, prác, služieb, nájmu a nehnuteľností (ďalej len „tovar“) a pôsobnosť orgánov štátnej správy, vyšších územných celkov a obci v oblasti cien tovaru pre tuzemský trh vrátane cien tovaru z dovozu a cien tovaru určeného na vývoz.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, dohoda o cene je dohoda o výške ceny alebo dohoda o spôsobe, akým sa cena vytvorí, s podmienkou, že tento spôsob cenu dostatočne určuje. Dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške požadovanej predávajúcim.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 3 písm. a) zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, ekonomicky oprávnenými nákladmi sa rozumejú náklady na obstaranie zodpovedajúceho množstva priameho materiálu, mzdové a ostatné osobné náklady a v prípade platného systému regulácie miezd len tie, ktoré tomuto systému zodpovedajú, technologicky nevyhnutné ostatné priame a nepriame náklady a náklady obehu; pri posudzovaní ekonomicky oprávnených nákladov sa vychádza z vývoja obvyklej úrovne týchto nákladov v porovnateľných ekonomických podmienkach s prihliadnutím na osobitosti daného tovaru.

Vyhláška Ministerstva financií SR č. 87/1996 Z. z. v ustanovení § 1 písm. /a upravuje podrobnosti dohodovania cien: postupu pri regulácii cien, pri cenovej evidencii a kalkulácii a podrobnosti konania o porušení cenovej disciplíny. V ustanovení § 3 citovaná vyhláška upravuje, že pri regulácii cien sa uplatňujú ekonomicky oprávnené náklady, ktoré sa posudzujú účtovnými podkladmi, kalkuláciami nákladov, prípadne fakturáciou alebo daňovými a colnými podkladmi a podobne. V ods. 2 uvedenej vyhlášky je ustanovené, že pri regulácii cien sa uplatňuje primeraný zisk, ktorý sa preukazuje účtovnými dokladmi, prípadne fakturáciou alebo daňovými podkladmi a podobne.“

Sťažovateľ namieta, že „V znaleckom posudku nie sú uvedené kalkulácie nákladov a nie sú stanovené ani ekonomicky oprávnené náklady na prevádzku domu resp. bytu. Znalec vychádzal výlučne s maximálnej ceny nájmu stanovenej Opatrením alebo Výnosom Ministerstva financií SR a vôbec nepostupoval podľa zákona o cenách a vykonávacej vyhlášky ako noriem vyššej právnej sily upravujúcich postup pri výpočte nájomného... Prvostupňový ako aj odvolací súd, tak nemali dostatočne zistený skutkový stav veci pre objektívne a správne rozhodnutie. Súdny si plne osvojili a stotožnili sa so spôsobom stanovenia nájomného uvedeného v znaleckom posudku. Napriek námietke žalovaného o nesprávne stanovenej výške nájmu ani prvostupňový ani druhostupňový súd v rozhodnutiach právne neodôvodnili a nevysvetlili prečo skutočnosti uvádzané žalovaným

neakceptovali a nevysporiadali sa s jeho obranou. Napadnuté rozhodnutie je nie len nepresvedčivé ale aj nepreskúmateľné.“.

Sťažovateľ je toho názoru, že „Skutočnosti tvrdené žalobcom, ako aj skutkové a právne tvrdenia žalovaného týkajúce sa spôsobu výpočtu nájomného a predovšetkým námietka porušenia ustanovení zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách a vykonávacej vyhlášky, súd vo svojom rozhodnutí neuviedol nevysvetlil, ktoré skutočnosti a tvrdenia žalobcu a žalovaného zobral za preukázané a aké právne stanovisko k týmto podstatným veciam pre rozhodnutie zaujal. Súdy v napadnutých rozhodnutiach prvostupňového a odvolacieho súdu vychádzali len zo znaleckého posudku opierajúceho sa predovšetkým o opatrenia Ministerstva financií SR a Výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR o stanovení maximálnej výšky nájomného predloženého žalobcom.

Ústava SR v ustanovení čl. 46 ods. 1 ustanovuje právo na súdnu a inú právnu ochranu keď uvádza, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR. Pod právom na spravodlivý proces je potrebné chápať nielen právo žalobcu podať na príslušnom súde návrh (žalobu), ale aj právo na kvalitu súdneho procesu, s ktorým úzko súvisí nielen samotné konanie súdu. ale aj zákonné, správne, úplné a presvedčivo odôvodnené súdne rozhodnutie. Takéto súdne rozhodnutie by malo zrozumiteľne dávať odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom a obranou proti takémuto uplatneniu. Rovnaké odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 211 OSP.

Navrhovateľ namieta vyššie citovaný rozsudok odvolacieho súdu, ktorý v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu nebol vydaný a neobsahuje všetky náležitosti potrebné pre naplnenie práva na súdnu ochranu. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 6 ods. 1.“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. M. K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách rozsudkom Krajského súdu v

Košiciach sp. zn. 5Co/354/2009-193, 7206207755, 5Co/355/2009 zo dňa 22. 3. 2010 porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/354/2009-193, 7206207755, 5Co/355/2009 zo dňa 22. 3. 2010 a ukladá súdu opätovne vec prerokovať a rozhodnúť.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť Ing. M. K. trovy právneho zastúpenia v sume 300,56 Eur právnenému zástupcovi navrhovateľa JUDr. L. K. so sídlom... B. B., do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým

zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu (ako súdu odvolacieho) najmä preto, že

- v rozhodnutí neuviedol skutočnosti tvrdené žalobcom, skutkové a právne tvrdenia žalovaného týkajúce sa spôsobu výpočtu nájomného a námietku porušenia zákona o cenách a vykonávacej vyhlášky, neuviedol, ktoré skutočnosti a tvrdenia žalobcu a žalovaného považoval za preukázané, a aké právne stanovisko k týmto podstatným veciam pre rozhodnutie zaujal,

- v rozhodnutí rovnako ako Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) vychádzal len zo znaleckého posudku, ktorý sa opieral predovšetkým o opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky a výnos Ministerstva výstavby a regionálneho

rozvoja Slovenskej republiky o stanovení maximálnej výšky nájomného predloženého žalobcom, a nerešpektoval zákon o cenách a vykonávaciu vyhlášku.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere, predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľa, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia jeho označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade

opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa jeho subjektívnych názorov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu preto zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 124/2006-163 z 31. októbra 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj súvisiaceho súdneho spisu, ktorý si zadovážil, dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Krajský súd najskôr v odôvodnení namietaného rozsudku popisuje priebeh dovtedajšieho konania, a to výrok rozsudku okresného súdu, dôvody, ktorými žalobca odôvodnil svoj návrh a vyjadrenie sťažovateľa. Následne stručne zhrnul dôkazy a skutkový stav, ktorý mal nimi preukázaný a ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých okresný súd rozhodol takto: *„Z dokazovania súd prvého stupňa zistil, že pri vypracovaní znaleckého posudku je povinnosťou znalca odpovedať, či navrhovateľ použil správny metodický postup pri výpočte nájmu za byt, resp. výpočtu mesačného zálohového predpisu platieb za obdobie rokov 2001 až 2005 a či navrhovateľ správne vypočítal mesačné zálohové predpisy platieb za obdobie od 1. 8. 2000 do 31. 12. 2001 a mesačné nájomné bytu a zálohy za poskytované služby od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2005, pričom ak neboli správne vypočítané, mal vypočítať správnu výšku mesačných zálohových predpisových platieb a mesačné nájomné bytu a zálohy za poskytované služby za uvedené obdobie, pritom súdny znalec vo svojom posudku uzavrel, že navrhovateľ pri výpočte nájmu za byt, resp. výpočte mesačného zálohového predpisu platieb za obdobie rokov 2001 - 2005 používal správny metodický postup v súlade s právnymi predpismi a správne aj vypočítal mesačné zálohové predpisy platieb za obdobie od 1. 8. 2000 do 31. 12. 2005, znalec pri výsluchu vysvetlil, že odporca nespochybňuje rozpočítame médií, ktoré vyúčtoval*

navrhovateľ. Aj toto skontroloval a rozúčtované boli správne, odporca namietať zvyšovanie nájomného, znalec potvrdil, že navrhovateľ dodržal postup stanovený jednotlivými opatreniami Ministerstva financií ako aj Výnosu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR. čiže postupoval v zmysle zákona a výšku nájmu navrhovateľ upravoval aj svojim vnútornými predpismi, ale tieto boli v súlade s vyššie uvedenými opatreniami Ministerstva financií a Výnosom Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja, pritom súd zabezpečil do spisu aj ďalšie listinné dôkazy a to Výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR z 22. 12. 2003 č. V-1/2003, Opatrenie Ministerstva financií SR z 28. 1. 2003 č. R-1/2003, Opatrenie Ministerstva financií SR z 21. 12. 1999 č. R-11/99, Zmeny nájomného v bytoch - kom. K vyhl. Federálneho ministerstva financií, Ministerstva financií ČR a Ministerstva financií SR č. 15/1992, Nariadenie č. 35/2004 generálneho riaditeľa Železníc SR.

Citoval súd § 685 ods. 1, § 696 ods. 1, 2 OZ a konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca navrhovateľa na základe Rozhodnutia o pridelení bytu č. 2030-1961-1 zo dňa 1. 3. 1961 a Zápisnice o prevzatí bytu zo dňa 15. 3. 1961 prenechal odporcovi do užívania 3-izbový byt... v K., výšku nájmu ako aj výšku platieb za služby spojené s užívaním bytu stanovil mesačnými zálohovými predpismi platieb, ktoré odporcovi riadne doručoval a že súdny znalec vo svojom posudku potvrdil použitie správneho metodického postupu v súlade s právnymi predpismi. Mesačné zálohové predpisy platieb za obdobie od 1. 8. 2000 do 31. 12. 2005 navrhovateľ vypočítal správne, z predložených evidenčných kariet odporcu za roky 2001 - 2005 mal súd preukázané, že odporca dlhuje navrhovateľovi za nájom a za služby spojené s užívaním bytu celkovú sumu 14.534,- Sk, súd akceptoval závery znaleckého posudku, ktorý potvrdil správnosť metodického postupu ako aj správnosť vypočítania mesačných zálohových predpisov platieb za obdobie od 1. 8. 2000 do 31. 12. 2005 navrhovateľa a teda nepotvrdil námietky vznesené odporcom voči správnosti výpočtu mesačných zálohových predpisov a preto súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi dlh na nájomnom a úhradách za služby spojených s užívaním bytu 14.534,- Sk.

Citoval § 697 OZ a v zmysle § 4 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. poplatok z omeškania je za každý deň omeškania 2,5 promile dlžnej sumy. najmenej 25,- Sk za každý i začatý mesiac omeškania, ako aj § 697 OZ, ak nájomca do 5 dní nezaplatí nájomné alebo úhradu za

plnenia poskytované s užívaním bytu, je povinný platiť poplatok z omeškania, keďže podľa mesačného zálohového predpisu platieb platného od 1. 6. 2004 mal odporca platiť mesačne vo výške 2.164,- Sk a od 1. 2. 2005 mal mesačne platiť 2.707,- Sk, keďže z evidenčnej karty odporcu za rok 2004 vyplýva, že za mesiac november mal odporca zaplatiť 2.164,- Sk, zaplatil len 900,- Sk, jeho nedoplatok potom predstavoval 1.264,- Sk, navrhovateľ si uplatnil poplatok z omeškania však len zo sumy 941,- Sk, za mesiac december 2004 mal odporca uhradiť 2.164,- Sk, zaplatil 900,- Sk. Jeho nedoplatok potom predstavoval 1.264,- Sk. Za mesiac január 2005 mal odporca uhradiť 2.164,- Sk, nezaplatil nič, jeho nedoplatok potom predstavoval 2.164,- Sk. Za mesiac február mal odporca uhradiť 2.707,- Sk, zaplatil 900,- Sk, jeho nedoplatok predstavuje polom 1.807,- Sk. Za mesiac marec mal zaplatiť 2.707,- Sk, zaplatil 900,- Sk, jeho nedoplatok potom predstavuje 1.807,- Sk. Za mesiac apríl mal zaplatiť 2.707,- Sk, zaplatil 2.400,- Sk, jeho nedoplatok potom predstavoval 307,- Sk, za mesiac máj mal zaplatiť 2.707,- Sk, zaplatil 1.500,- Sk, jeho nedoplatok potom predstavoval 1.207,- Sk. Za mesiac jún mal zaplatiť 2.707,- Sk; zaplatil 28.313,- Sk, jeho preplatok potom predstavoval 25.606,- Sk. Za mesiac júl mal zaplatiť 2.707,- Sk, zaplatil 1.500,- Sk, jeho nedoplatok potom predstavoval 1.207,- Sk. Za mesiace august, september, október a november mal platiť po 2.707,- Sk, zaplatil za každý mesiac po 1.500,- Sk, jeho nedoplatok každý mesiac potom predstavoval 1.207,- Sk, preto súd za obdobie od novembra 2004 do novembra 2005 súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi poplatok z omeškania vo výške 2,5 promile za každý deň omeškania najmenej však 25,- Sk za každý i začatý mesiac omeškania z jednotlivých uplatnených nedoplatkov na nájomnom a úhradách za služby spojené s užívaním bytu vždy od 21. dňa príslušného mesiaca v roku až do zaplatenia, a citoval súd § 97, § 98 O. s. p. a keďže v roku 1997 bol vytvorený preplatok 6.368,- Sk, ktorý nebol vrátený v zákonom stanovenej dobe, t. j. v máji 1998 ale až 7. 7. 1997 spolu s preplatkom za rok 1998 a taktiež mu nebol vrátený preplatok za rok 1999, takže tieto preplatky podliehajú penalizácii, ako odporca uviedol vo svojom písomnom podaní, ktoré bolo súdu doručené dňa 6. 6. 2008, úrok z omeškania ako i dennú penalizáciu si nenárokoval, požadoval iba penalizáciu ročným koeficientom, na pojednávaní dňa 31. 10. 2008 upravil svoj návrh tak, že požaduje poplatok z omeškania z preplatkov za rok 1997 a 1998, za čas dlhší ako 3 roky pri vznesenej námietke premlčania.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Pretože odporca si svoj nárok na poplatok z omeškania z preplatkov za rok 1997 a 1998 uplatnil až 6. 6. 2008, t. j. po zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej lehote, súd musel akceptovať námietku premlčania vznesenú navrhovateľom a keďže sa jednalo o sumu menšiu, ako si uplatnil navrhovateľ, súd posúdil jeho návrh len ako obranu proti žalobe, preto o ňom nerozhodol samostatným výrokom, keďže vo veci mal plný úspech navrhovateľ, súd zaviazal odporcu nahradiť navrhovateľovi vzniknuté trovy konania vo výške 870,- Sk za zaplatenie súdneho poplatku za návrh ako aj nahradiť trovy vzniknuté zložením zálohy na znalecké dokazovanie v sume 3.000,- Sk, spolu 3.87,- Sk (§ 142 ods. 1 O. s. p.).“

Následne krajský súd citoval obsah odvolania podaného sťažovateľom a vyjadrenie žalobcu k nemu a uviedol tieto dôvody, pre ktoré rozsudok okresného súdu potvrdil: *„Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods. 1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., lebo je vo výroku vecne správny, súd správne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne ako aj dôvody uznesení zo dňa 20. 5. 2009 a z 27. 11. 2008.*

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 - 135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú

účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho i vyložil, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania a na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní (i keď odporca neuviedol odvolací dôvod).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku je treba uviesť.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je Slovenská republika právnym štátom a neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť (napr. pozri nález Ústavného súdu SR I. ÚS 54/02).

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, zák. č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z ust. čl. 46 ods. 1 Ústavou Slovenskej republiky vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanovených postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O. s. p.).

Podľa § 3 O. s. p. občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené a porušené.

Z ustanovenia § 6 O. s. p. vyplýva, že v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne

vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

S poukazom na § 120 ods. 1 O. s. p. žalovaná ako účastníčka bola povinná označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a keďže tak neurobila a súd prvého stupňa bol toho názoru, že nie je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, jeho rozsudok je správny a presvedčivý, lebo skutočne súd zistil úplne skutkový stav.

V súlade s § 697 OZ, zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ak nájomca do 5 dní nezaplatí nájomné alebo úhradu za plnenie poskytovanej s užívaním bytu, je povinný platiť poplatok z omeškania.

Podľa § 696 ods. 1 OZ, spôsob výpočtu nájomného, úhrady za plnenia a poskytovanie s užívaním bytu, spôsob ich platenia ako aj prípady, v ktorých je prenajímateľ oprávnený jednostranne zvýšiť nájomné, úhradu za plnenia poskytovaných s užívaním bytu a zmeniť ďalšie podmienky nájomnej zmluvy, ustanovuje osobitný predpis.

Správne postupoval súd prvého stupňa, keď zo svojich skutkových záverov vychádzal aj zo záverov znaleckého posudku, ktorý potvrdil správnosť metodického postupu ako aj správnosť vypočítania mesačných zálohových predpisov platieb za obdobie od 1. 8. 2000 do 31. 12. 2005 navrhovateľa a preto treba považovať námietky uvedené odporcom v odvolaní za neopodstatnené, ak sa domáhal určenia nesprávnosti výpočtu mesačných zálohových predpisov. Znalec napokon aj pri výsluchu jednoznačne vysvetlil, že odporca ani nespochybňoval rozpočítame médií, ktoré vyúčtoval navrhovateľ a toto bolo skontrolované. Navrhovateľ dodržal postup stanovený jednotlivými opatreniami Ministerstva financií ako aj Výnosu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, čiže postupoval v súlade so zákonom a ďalšími právnymi predpismi. Výšku nájmu navrhovateľ upravoval aj v súlade so svojimi vnútornými predpismi, ale tieto neboli v rozpore s uvedenými opatreniami Ministerstva financií a Výnosom Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja.“

Ústavný súd pripomína, že jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa fyzická osoba alebo právnická osoba, využívajúc svoje základné právo na súdnu ochranu, obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna

norma civilného procesu [Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť s prihliadnutím na okolnosti každej veci.

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd zohľadnil všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.

Ústavný súd ďalej pripomína, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad

právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah.

Ústavný súd napokon dodáva, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie posudzoval len z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nebolo jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok krajského súdu so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu po zistení, že tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku krajského súdu s ústavou.

S tvrdením sťažovateľa, že krajský súd v rozhodnutí neuviedol skutočnosti tvrdené žalobcom, skutkové a právne tvrdenia žalovaného týkajúce sa spôsobu výpočtu nájomného a námietku porušenia zákona o cenách a vykonávacej vyhlášky, neuviedol, ktoré skutočnosti a tvrdenia žalobcu a žalovaného považoval za preukázané, a aké právne stanovisko k týmto podstatným veciam pre rozhodnutie zaujal, sa ústavný súd s poukazom na už uvedené nestotožňuje.

Z citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že tento obsahuje všetky údaje, ktoré vyžaduje ustanovenie § 157 ods. 2 OSP a nemá nedostatky, na ktoré poukazuje sťažovateľ.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenia správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vzhľadom na to, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, a s prihliadnutím na ustálenú judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane od dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorého správnosť preskúmava, ústavný súd konštatuje, že krajský súd nebol povinný opätovne uvádzať všetky údaje, ktoré už boli okresným súdom v odôvodnení uvedené.

Krajský súd preto postupoval správne, keď v rozsudku zhrnul obsah odôvodnenia okresného súdu, z ktorého sú zrejmé všetky skutočnosti, na absenciu ktorých sťažovateľ v sťažnosti poukazuje.

Skutočnosti tvrdené žalobcom sú uvádzané v odôvodnení žaloby, ktorú krajský súd cituje.

Z rozsudku krajského súdu sú zrejmé aj skutkové a právne tvrdenia sťažovateľa ako žalobcu, keď uvádza tieto dôvody, pre ktoré sťažovateľ navrhoval zamietnuť žalobu: *„Odporca žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že navrhovateľ ignoroval zákon č. 18/1996 Z. z. ako aj vyhlášku Ministerstva financií SR č. 87/1996 Z. z., ktoré platia od 1. 4. 1996 a vzťahujú sa na výpočet nájomného s povinnosťou túto cenu prejednať podľa presných ekonomických výpočtov.“*

Krajský súd taktiež citoval aj tie časti odôvodnenia okresného súdu, z ktorých je zrejmé aj to, ktoré skutočnosti a tvrdenia žalobcu považoval za preukázané a aké právne stanovisko k týmto podstatným veciam pre rozhodnutie zaujal. Z odôvodnenia okresného súdu vyplýva, že na základe vypracovaného znaleckého posudku mal za preukázanú výšku nájomného a výšku nedoplatku mal preukázanú z evidenčných kariet sťažovateľa ako odporcu.

Čo sa týka právneho posúdenia veci, okresný súd túto posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú v jeho odôvodnení uvedené. S takýmto právnym posúdením sa v celom rozsahu stotožnil aj krajský súd.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nemá nedostatky, na ktoré sťažovateľ v sťažnosti poukazuje.

K tvrdeniu sťažovateľa, že krajský súd rovnako ako okresný súd vychádzal len zo znaleckého posudku, ktorý sa opieral predovšetkým o opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky a výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky o stanovení maximálnej výšky nájomného predloženého žalobcom a nerešpektoval zákon o cenách a vykonávaciu vyhlášku, ústavný súd uvádza:

Podľa § 127 ods. 1 OSP ak závisí rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanoví súd po vypočutí účastníkov znalca.

Podľa § 127 ods. 2 OSP znalecký posudok možno dať preskúmať aj inému znalcovi, vedeckému ústavu alebo inštitúcii.

Okresný súd postupoval v súlade s § 127 ods. 1 OSP a ustanovil pre potvrdenie správnosti výpočtu žalovanej sumy ako nedoplatku na nájomnom znalca. Znalec správnosť výpočtu nájomného potvrdil.

Predmetom konania bola žaloba o zaplatenie nájomného a úhrady za služby poskytované s užívaním bytu. Vzhľadom na takýto predmet konania bolo najdôležitejšie preukázanie, či žalovaný má v skutočnosti nedoplatok a či výška nedoplatku bola žalobcom určená správne. Okresný súd a následne aj krajský súd postupovali správne, keď podkladom ich rozhodnutia bol znalecký posudok. Avšak, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudkov okresného a krajského súdu, pri rozhodovaní vychádzali aj z iných dôkazov, a to najmä evidenčných kariet. V prípade, že sťažovateľ nebol so závermi znaleckého posudku, ktorý bol podľa jeho názoru vypracovaný v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, spokojný, mal možnosť v zmysle § 127 ods. 2 OSP navrhnúť ako dôkaz vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Takýto návrh na vykonanie dôkazu však sťažovateľ pred okresným súdom neuplatnil.

Správne teda konštatuje krajský súd s poukazom na § 120 ods. 1 OSP, že sťažovateľ neoznačil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a preto okresný súd rozhodol na základe dôkazov, ktoré boli pred ním vykonané.

Sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu namietal porušenie zákona o cenách, ale už neuvádza, ktoré konkrétne ustanovenia uvedeného zákona mali byť podľa jeho názoru porušené. Na uvedenú námietku reagoval krajský súd tak, že poukázal na znalecký posudok, a keďže tento považoval za správny a vychádzajúci z jednotlivých opatrení Ministerstva financií Slovenskej republiky a výnosu Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, skonštatoval, že navrhovateľ postupoval pri výpočte správne, čiže postupoval v súlade so zákonom a ďalšími právnymi predpismi.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na ustanovenia § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 a § 2 ods. 3 zákona o cenách a § 1 ods. 1 písm. a) a § 3 ods. 1 a 2 vykonávacej vyhlášky, ktoré neboli podľa jeho názoru pri rozhodovaní o žalobe akceptované.

Ústavný súd uvádza, že citované ustanovenia § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 a § 2 ods. 3 zákona o cenách hovoria o tom, čo je predmetom úpravy tohto zákona, čo sa považuje za dohodu o cene a čo sa rozumie pod pojmom ekonomicky oprávnené náklady. Vzhľadom na

to, že ide iba o všeobecné ustanovenia ozrejmujúce pojmy, ktoré zákon o cenách používa, tieto ustanovenia zákona o cenách ani nemohli byť všeobecnými súdmi a žalobcom porušené.

Z § 1 písm. a) vykonávacej vyhlášky vyplýva, že táto upravuje podrobnosti dohodovania cien, postupu pri regulácii cien, pri cenovej evidencii a kalkulácii a podrobnosti konania o porušení cenovej disciplíny.

Podľa § 3 ods. 1 vykonávacej vyhlášky pri regulácii cien sa uplatňujú ekonomicky oprávnené náklady, ktoré sa preukazujú účtovnými podkladmi, kalkuláciami nákladov, prípadne fakturáciou alebo daňovými a colnými podkladmi a podobne.

Podľa § 3 ods. 2 vykonávacej vyhlášky pri regulácii cien sa uplatňuje primeraný zisk, ktorý sa preukazuje účtovnými dokladmi, kalkuláciami, prípadne fakturáciou alebo daňovými podkladmi a podobne.

Keďže sťažovateľ tvrdí, že okresný súd a krajský súd vychádzali iba zo znaleckého posudku, a nie aj zo zákona o cenách a vykonávacej vyhlášky, ústavný súd uvádza, že citované ustanovenia vykonávacej vyhlášky, ktoré podľa jeho názoru neboli pri určovaní výšky nájomného znalcom pri vypracovaní znaleckého posudku rešpektované, upravujú postup pri regulácii cien jednotlivými orgánmi, ktoré sú oprávnené ceny regulovať. Z ustanovenia § 20 zákona o cenách vyplýva, že regulovať ceny sú oprávnené práve ministerstvá a práve tieto orgány majú pri regulácii cien rešpektovať ekonomicky oprávnené náklady tak, ako im to ukladá § 3 ods. 1 vykonávacej vyhlášky. Výška nájomného za byty je regulovaná práve tými právnymi predpismi vydanými ministerstvami, o ktoré sa pri vypracovaní znaleckého posudku opiera znalec.

Nie je preto správny názor sťažovateľa, že pri stanovení výšky nájomného žalobca nerešpektoval zákon o cenách a vykonávaciu vyhlášku, keďže postupoval v súlade s právnymi predpismi, ktoré boli vydané na ich základe príslušnými ministerstvami.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení relevantných právnych predpisov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na vyslovenie záveru, že je realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010